

Mauri Laakkonen

Rakas Raisuli

romaani

Mauri Laakkonen

Rakas Raisuli

romaani

© 2024 Mauri Laakkonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7195-2

1

Mies katsoo kuinka haukat liitelevät korkealla vaaleita pilviä vasten. Ne kaartelevat, tähyävät saalista, nousten tuulta vastaan peltojen yllä ja vuoroon kevyesti leijuen myötäisessä. Keltaiseksi tuleentuneen viljapellon keskellä kyyhöttävä jäniksen poikanen vais-toaa vaaran ja yrittää pysyä mahdollisimman huomaamattomana.

Maa on vielä kostea, vaikka on jo iltapäivä. Pellon laidalla valkoisten heinäpaalien takana kyyhöttää vanha harmaantunut lato. Sen kurkihirsi on notkistunut ja antanut periksi. Katto on notkolla kuin vanhan tamman selkä. Syystäkin heinät nykyään paalataan, kun ladot alkavat ränsistyä ja luhistua. Maiseman esteettisyys ei enää ole ensisijainen arvo, niinpä muoviin käärityt heinäpallot ovat uusi latomeri.

Harmaan ladon, sen ainoan tällä alueella, yläpuolella mäen rinteessä on matala, 1960-luvulla rakennettu omakotitalo. Sen pinta hehkuu tuoreen maalinsa ansiosta kuin uusi. Talon seinät ovat leppeän keltaiset ja ikkunapielet valkoiset. Harmaa lato ja keltainen ta-

lo muodostavat ihastusta herättävän kokonaisuuden ehkä siksi, että talon peltikattokin on taannoin saanut uuden värin, vihreän. Värien leikki on saumaton.

Talon pihalla käyskelee, päivittäiseen tapaansa, eläkkeelle jäänyt mies. Hän on suoraryhtinen vanhus. Tosin vanhus-sanaa eläköitynyt majuri inhoaa sydämensä pohjasta, sillä upseerien eläkeikä alkaa alle kuusikymppisenä. Omasta mielestään hän on mies parhaassa iässä. Niinpä nuorekkuutta todistaakseen tämä 185 senttinen uros jumppaa pihalla joka päivä, täsmälleen kello kolmetoista. Hän on tottunut elämässään järjestykseen ja täsmällisiin aikatauluihin. Sen tietää talon väki, se ainut veli, jonka kanssa hän jakaa elämäänsä ja naapurit tien varrella, pian myös uusi kesäasukas.

Näin kesäaikaan majuri voimistelee ylävartalo paljaana ja avojaloin, säädyllisesti pitkälahkeiset ver-ryttelyhousut jalassa.

Tauski, joksi tutut häntä nimittävät, seisoo hajareisin pihanurmella ja taivuttelee vartaloaan puolelta toiselle, eteen ja taakse. Kehon lämmön kohotessa rintakarvoitukseen kihoaa hikipisaroita, kimaltavia, kuin hiotut timantit auringon valaistessa lihaksikasta yläkroppaa. Miehen vahvuus ja suorituskyyky on ilmei-

nen, onhan Tauski elänyt upseeriksi varsin raitista ja sääntillistä elämää. Säilynyt hyvin. Se heijastuu ulkoiseen olemukseen. Herra majuri on ylpeä ryhtinsä ohella työurastaan ja kohoamisesta arvoasteikossa.

Mutta on majurilla heikkoutensakin. Naiset. Heihin hän hullaantuu päätä pahkaa, kuten naiset häneen ja kyllästyy tuossa tuokiossa. Naiset useinkaan eivät ymmärrä majurin lyhytjänteisyyttä. Ehkä siksi majuri on jäänyt naimattomaksi ja lapsettomaksi. Usein tämä miettii, millaista elämä olisi, jos olisi perhe lapsineen.

Nyt majuri asuu taloaan veljensä kanssa. Ovat asuneet yhdessä jo jonkin aikaa, koska veli tarvitsee apua sairastuttuaan viisi vuotta aiemmin Parkinsonin tautiin. Ulkopuolista apuakin harkittiin, mutta luovuttiin koska sen saamiseen liittyi byrokratiaa, pisteytyksiä ja arviointeja laidasta toiseen. Ylivoimaista, tai pikemminkin tuskastuttavaa, kun on tottunut suoraselekäisiin ja nopeisiin päätöksiin. Tuolloin eläkevuodetkin olivat jo vaihtoehto hoidon järjestämiseen, siihen majuri sitten päätyi.

Yöllä on satanut ja myrsky on kaatanut kaksi piha-koivua tielle. Synkät pilvet olivat sylkeneet vettä ja sa-

lamoita ja puissa viuhunut kiukkuinen tuuli. Nyt myrsky on laantunut ja tie olisi raivattava. Niinpä majuri ensitöikseen käy varastolla ja hakee sieltä moottorisahan ja kirveen ja ryhtyy raivaamaan koivun runkoja. Ensin on edessä työläs oksien irrottaminen.

Kaatunutta puunrunkoa sahatessa paikalle ajaa auto ja töräyttää torveaan. Iso auto näyttää vieraalle, niinpä majuri päättelee, että kyseessä saattaa olla odotetun kesäasukkaan muuttoauto. Siitä astahtaa tielle hymyilevä vaaleahiuksinen nainen.

Majurin munaskuissa muljahtaa.

Hän panee merkille naisen varman käynnin ja esiintymisen, kun hän tulee kohti. Ja humps! On kuin pilvet olisivat kaikonneet ja aurinko noussut lämmittämään miehen kehoa, sydäntä ja mieltä. Majuri häkeltyy tunnekuohustaan, katsahtaa syrjään ja alkaa spontaanisti laulaa: "Myrskyn jälkeen on poutasää..."

Nainen hymyilee, hieman keimaileekin ja huomaa majurin kasvoilla viivähtäneen punan. Hän kiittää tervetuloa-laulusta, ojentaa kätensä käsipäivään ja katselee miestä utelias pilke silmäkulmassaan.

Majuri ojentaa kätensä, esittäytyy, eikä piilottele kiinnostustaan.

Majurin veli Paavo seisoo keittiön ikkunan ääressä ja katsoo tiellä toteutuvaa näytelmää. Kaatuneet koivut rohjottavat vielä keskellä ajotietä, osa niiden oksista on jo katkottu, toisen rungostakin pari halon mittaista pätkeä. Työ keskeytyi auton saavuttua paikalle. Ohi ei pääse.

Kulkuesteen kohdanneesta autosta nousee ratin takaa kuljettaja, nuori mies, rientää auton toiselle puolelle ja avaa oven matkustajalle. Tielle astuu hehkeä nainen. Majurin olemus terästyy ja ryhti kohenee.

Paavo ei kuule keskustelua, jota tiellä kohtaavat käyvät, mutta havaitsee sen luonteen. Paavo naurahtaa ja toteaa jälleen kerran veljensä kehonkielen, joka lipevöityy naiskauneuden edessä. Ryhti saa kukkomaisen kohenuksen ja poskissa läikkyy puna. Niin majuri kuin onkin, on hän sisältä välillä melkoinen pehmo.

Nainen, kuljettaja ja majuri viittilöivät naapuritontin suuntaan ja tovin kuluttua Paavo havaitsee veljensä rientävän pihan yli varastorakennukselle. Hän palaa nokka-

käräyt mukanaan auton luo. – Tuon se osaa aina niin sulavasti, mumisee Paavo ja ihaillen katsoo veljensä urheilijamaista liikkumista. Itsensä hän tuntee vanhaksi ja taudin runtelemaksi, polvia alkaa heikottaa. On nojaututtava rollaattorin kahvoihin.

Komea Tauski on aina ollut naisten mieleen ja niin naisetkin varmaan ajattelevat veljestä, jolle romansseja on kertynyt lukuisa määrä, oisko parikymmentä, ynnäilee Paavo mielessään. Ei vaan ole päässyt niin pitkälle, että kotitalossa olisi häärimässä vaimo ja perillisiä. Siellä se nyt hääriä ja mättää pari pahvilaatikkoa ja kasseja kärryyn.

Paavo istahtaa rollaattorin istuimelle ja näköyhteys tielle katkeaa.

Aamulla ennen lähtöään pihalle Tauski on kertonut, että naapuriin muuttaisi kesäksi joku daami kaupungista. Tuo nähty, saapunut, taisi olla hän.

Hetken levättyään Paavo nousee seisomaan ja katsoo keittiön ikkunasta tielle. Taisi lempi leimahtaa, tuumailee Paavo ja näkee, miten nokkakärkyllinen matkatavaraa siirtyy kohti naapuria ja siellä sijaitsevaa mummonmökkiä. Nainen ja majuriveli katoavat kuusiaidan katveeseen.

Kuljettaja auton luona ryhtyy toimeen hänkin ja purkaa kuormasta vielä jäljellä olevat kaksi matkalaukkuja. Hän asettelee ne tien varteen ja nousee autoon, käynnistää auton ja peruuttaa pihatielle. Ajaa sitten autonsa maantien laitaan valmiiksi paluumatkaa varten.

Paavo näkee, kuinka kuski nousee autosta, jättää moottorin käymään ja jää kädet farkkujen taskuissa odottamaan kärrymiehen ja naisen paluuta.

Vilkkaasti keskustellen ja punakoina palaavat majuri ja nainen, joka on esittäytynyt Raisaksi, auton luo. Sinun-kaupat on tehty. Raisa kaivaa tullessaan käsilaukustaan rahapussinsa ja ottaa sieltä muutaman setelin, jotka hän ojentaa kuljettajalle. – Eikös se näin ollut sovittu, toteaa nainen kysyvästi kuljettajalle, joka nyökkää kiitokseksi.

Paavo näkee, miten nuori mies ilahtuu ja sujauttaa rahat farkkujensa taskuun. – Ei taida pojalla olla lompakkoa, ajattelee Paavo ja näkee miten velimies lastaa loput kaksi tien laidassa olevaa laukkuja kärryyn.

Muuttoauto katoaa ikkunanäkymässä vasemmalle ja nainen apumiehensä kanssa oikealle. Velimies näkyy työntävän nokkakärryä ryhdikkäästi rintalihakset koholla. Niin tyypillistä hänelle.

Paavo tarttuu kahvipannun kahvaan ja kaataa mukaansa kahvin. Haalea neste on vielä juontikelpoinen.

Majuri tulee työrupeaman jälkeen tupaan ja näkee veljensä seisomassa keittiön ikkunan ääressä rollaattoriin nojaten ja osittain tyhjentynyt kahvikuppi edessään pöydällä.

Puut tuli sahattua pätkiksi ja siirrettyä ajotieltä. Majurin mieliala on helpottunut. Hän jatkaisi työtä myöhemmin, nyt tie on vapaa kulkea, jos vaikka muitakin liikkuja ilmaantuisi.

– Tuohon se taas jäi, saa Paavo sanotuksi ja osoittaa sormellaan kahvikuppia. Kädet alkoivat tutista, enkä saa kupista kiinni. Enkä saa askeltakaan otetuksi, kun tuntuu että tuo maton reuna on niin korkea, ettei askel sen yli lennä.

– Olisin mennyt pöydän ääreen, mutta eihän se onnistunut, sanoo Paavo tuskastuneena. Alkaa olla nälkäkin.

Majuri kävelee huoneen poikki ja tarttuu määrätietoisesti velipojan käsikynkkään ja siirtää hänet pöydän ääreen. Hän tietää miten tuskastunut, välillä raivon partaalla, veli saattaa olla. Usein se purkautuu kiroiluna ja hänkin saa osansa ja syyllistetään olotilaan, johon ei voi mitenkään vaikuttaa.

– Sinä taisit saada taas sydämen tykytyksiä, heittää Paavo veljelleen, hymyilee vinosti ja toteaa, että oli kiva katsella uuden kesänaapurin saapumista täältä sivusta.

- Kivat ryntää!
- No älä nyt innostu sinäkin, sanoo majuri veljelleen, riittää, että minä....
- Tiedetään, naurahtaa Paavo ja antaa mielikuvituksen laukata. Taitaa olla velimiehelle tulossa villit viikot. Ja minulle, sivustakatsojan osa.

3

Raisa Maarit Unelma herää unestaan ja näkee ensimmäisenä makuuhuoneen ruusutapettien ihastuttavat kuviot. Hän alkaa hyräillä eilen korvamadoksi jäänyttä ja nyt herättyä korvissa soivaa iskelmää: "Myrskyn jälkeen on poutasää".

Hän muistaa myrskyssä kaatuneet puut ja majurin.

– Kummallisen kiehtova heppu, mumisee Raisa ja muistaa miten mies oli kantanut pyytämättä matkatavaratkin tupaan, vaikkei talo, johon hän majoittui, ollutkaan auttajan itsensä omistama. Eilinen kohtaaminen sävähdyttää edelleen ja saa hänet hyvälle tuulelle, johon on muitakin syitä. Hän oli illalla nostanut laukustaan kesälukemiseksi hankkimiaan kirjoja. Ulla-Mari Kiven julkaisemat kaksi teosta, Rakkauslukko ja Avain sydämeesi, jotka hän oli saanut ystävättäreltään Ireneltä. Tämä oli kirjat antaessaan sanonut, että tarinan päähenkilöt ovat kuin minä ja hän. Kirjapinossa oli myös Leila Kastellin kolmeosainen Balkan-sarja kolmesta vahvasta naisesta, Thelba, Audeta ja Miliza, jota Irene oli myös kehunut. Thelban tarinaa

pätkän luettuaan mieleen palasivat nuoruuden kiihkeät odotukset. Hän jatkaisi lukemista ehkä jo päivällä.

Raisa katselee vuoteestaan valkeaksi maalattua lauta-kattoa, jonka paksut poikkiparrut näyttävät jyrkän tur-vallisilta. Hän hymyilee, kiskottelee kehoaan ja tuntee, miten satiinilakana myötäilee kevyenä hänen alastonta vartaloaan. Elokuun aamu tuntuu täydelliseltä, onhan hän nukkunut sikeästi ja yhtäjaksoisesti koko yön.

Eilen saavuttuaan Raisa oli kulkenut mökin huoneet yksitellen läpi ja pannut merkille, että se tarjoaisi odote-tut puitteet lomailulle. Kohde oli jopa nettisivujen esitte-lyssä kuvattua miellyttävämpi.

Myöhäiskesään ajoittuva kesäloma tuli tarpeeseen. Raisa on ollut kiireinen työssään ja tuntee nyt taivaallista helpotusta loman alettua. – Ihanaa, hän huokaa ja silmäi-lee kesäasuntonsa makuuhuonetta tarkemmin.

Huone on selvästi ammattilaisen käden jäljiltä. Tapetit ovat hienot. Vaaleiksi maalatut puupinnat sopivat hyvin tapettien seuraksi ja ovi, se on lähes mestariluomus. Ras-kas peiliovi, jossa on todennäköisesti kyläseppän takomat saranat ja ripa. – Oi, miten äiti rakastaisikaan näitä, tuu-mii Raisa. Äiti oli sanonut haluavansa myös lomalle, mutta terveydentila ei sitä mahdollistanut. Kahdeksan-kymmentäviisi ikävuotta oli jo jättänyt jälkensä ja voimat

alkoivat vähetä. – Tämä sänky on väripari huoneen oven kanssa ja ah miten ihana patja, se oli kuin piilo, johon lapsena usein sisarusten kanssa lymyiltiin. Tosin silloin patjat olivat ohuempia, vaahtomuovipatjoja. Muistaapa hän äitinsä kertomuksista ajan, jolloin patjapusseihin sulloittiin rukiin olkia.

Raisa oli alkukesän aikana sinnikkäästi etsinyt sopivaa kohdetta lomalleen ja päätyi tähän netissä airbn-sivustolla esiteltyyn mummonmökkiin. Jokin netin kuvakavalkadissa iski heti lujasti. – Mystisen romanttinen kohde, muistaa Raisa todenneensa ystävättärelleen Irenelle.

Yhdessä he olivat esittelysivustoa katsoneet useamman kerran ja vakuuttuneet siitä sijaintia myöten. Kohde on lähellä kaupunkia ja kaikilla mukavuuksilla varustettu, ei kuitenkaan luksusta, jota Raisa ei mökiltä missään tapauksessa halunnut. Piti olla oma pihakaivo, puilla lämmitettävä takka ja sähköt, jos mahdollista. Kaikki ne löytyivät tästä torpasta ja vielä nuo ihanat ruutuikkunat, joihin Raisa kaikissa selailemissaan kohteissa kiinnitti huomiota. Kaiken kruununa vihreät ikkunaluukut.

Makuuhuoneen ikkunalla kukki pelargonia täysin sovussa ruusutapettien maailman kanssa. – Täytyy muistaa kastella se näinä tulevina neljänä viikkona.

Raisan loma mummonmökissä muuttaa useamman ihmisen elämää.

Naapurissa asuvat veljekset Tauski ja Paavo aiheuttavat fyysistä ja henkistä kuohuntaa, jota jakamaan saapuu Raisan ystävätär Irene.

Pakkaa sekoittaa Tauskin nuoruuden rakkaus ja Raisan äidin kohtalo.

Rakas Raisuli on hausjärveläisen harrastajarunoilijan Mauri Laakkosen ensimmäinen romaani.

